

nir que deixar escapar la seva presa. Y ja, negra nit feta, del cim del primer turó aont van deturar-se a reposar del cansament de tantes sensacions, vegeren una ampla flamarada abraçar la llar antiga, llangotejant ab els seus brants a tot el poble, y enviant-els-hi un darrer raig de escalfor y un adeu etern de benvolença.

Y ells, tant tristos, tant sols, tant lliures, sanglotaren durant tota la nit.

IV.

Plovia.

Els vianants, a la darrera llum de cap vespre, divagant la vista a tots entorns, buscaven un racer aont passar la nit.

La dóna, ab la feixuga càrrega del vinent filló, s'apoyava al muscle del marit, qu'ab el sach a l'altre y arrossegant perennement la cama atrofiada, renegava les més violentes imprecacions contra el destí.

Després de les caricies de la llar, els dos esposos no havien tingut un petit moment de calma: petjant continuament la pols de les carreteres, veyen anar sen esfumant dies y dies, sense una nova sensació, sense un petit recort, sense una modulació qu'els hi donés fesonomia per retreure-l en les seves converses, aont no més hi concorrien les memories d'aquella pau frustrada, y l'amargor qu'ara no més els hi produia la feconditat del seu amor.

Y encara les converses eren curtes, indolents, forçades; lo que deya l'un era lo mateix que pensava l'altre... y no més que recorts tristos que'ls hi emmalaltien molt més l'ànima... ¿perqué, donchs, conversar durant les seves correries, si no més feyen que despertar dolors cruents y angojes noves?

En la llar antiga,—la llar única,—s'hi

havien vist com una vella estalagmita, que, creixent pausadament al degotall constant que representava un dia, y l'altre y l'altre, de permanència al mateix lloch, s'anava concrecionant en una base ferma y que desitjava ja esplayar les irrisacions espléndides de tota una gradació de colors nous... però el barbre aconteixement del poble mo ribont, els havia arrancat despietadament del sócol de pau, y havien tornat a rodolar pels nous abismes de la vida.

Y a mida que, pensant en lo mateix, veyen ara en la seva vida de llar més dolces de les que havien sigut capassos de conèixer aleshores, l'odi que s'anava concentrant dintre dels seus cors era encara més intens, y els llabis mormolaven blasfèmies y malediccions contra tothóm.

(Seguirá.)

Del buen gusto en las ciencias y en las artes.

Asunto es este, del que creo son pocos los escritores que se hayan ocupado con especialidad y cuya materia, de no equivocarme mucho, debe estar siempre intimamente unida al estudio de las ciencias y de las artes, para no libar en tales predios mas que los néctares finos y delicados seleccionándolos habilmente de los inertes y los nocivos.

El gusto es una palabra metafórica que se toma del sentido corporal del mismo nombre, por el que nos concede la naturaleza poder distinguir el buen ó mal gusto de los alimentos. El buen gusto es la facultad de percibir placer de las reales bellezas de la naturaleza y del arte y del saber recusar acertadamente de entre ellas, las falsas atracciones del error; es el sentimiento exquisito, justo y fundado de lo bueno y de lo bello; es el recto juicio de lo per-